բարեկամները ձիարշաւ կ'երթային Ախուրեանն ի վեր Բագարանու ճամփան, եւ մեր հին ծանօթ Վահրիճ կը ջանար իւր գրաստով նոցայ հետեւիլ եւ հասնիլ ոչ միայն զանոնք չի կորսնցնելու, այլ նաեւ իւր հետաքրքրութիւնը գոհ ընելու համար. վասնզի պատուական մարդը, որ շատ քիչ միջոց երբեմն Գուրգէնի դաստիարակ լինելու փառասիրութիւն ունեցեր էր, հիմա շատ քիչով էլ գոհ լինելու կամք ունէր իր հետաքրքրութիւնը լցնելու համար, մանաւանդ, քանի որ տէրը կորուսել եւ ոտք-ոտք, գիւղեգիւղ հարցնելով կրցեր էր հետեւիլ նորա շաւղաց եւ գտնել զինք Բագրեւանդ: Բայց ի՛նչ փոփոխութիւն այդ մարդուն վրայ, մէկ քանի շաբաթուան հեռաւորութեամբ Գուրգէն փոխուէր էր, տխրութիւն նկարուած կերպարանաց վրայ, քիչ եւ միավանկ կը խոսէր, ծիծաղ եթէ ծագէր երեսին՝ այն էլ հեգնական էր գրեթէ, Թորթումի անունը եւ հոն դառնալու խօսք չի կար ամենեւին: Հիմա էլ իւր սովորական ձին Յովնանու տալ պարտաւորեալ՝ ինք անտանելի գրաստի մը վրայ ցնցուելով ոսկորները խուրտ ու խաշ կը հետեւեր, նզովելով՝ Յովնան եւ բոլոր սասունցիք, Ցոլակ եւ բոլոր աշխարհիս ձիանք, կը նզովեր նաեւ բոլոր աշխարհիս տեարք եւ իշխանք եւ Գուրգէն նաեւ, բայց այնպէս կամաց, մնջիկ ձայնով, որ ոչ ոք եւ սատանան անգամ կարող չէր լսելու, վասնզի մեր Վահրիճ շատ խորագէտ մարդ էր եւ վտանգաւոր բառ բերնեն չէր հանէր եթէ մտքեն անցնէր:

— Գրո՛ղ տանի այդ խութեցին, իր լեռներուն վրայ ձիու երես տեսած ունէ՞ր, որ իմ ձին կը հեծնա, եւ ես այս անիծած կենդանուոյն կը դատապարտվիմ, ուստի՞ այս մարդն ելաւ մեր դիմաց, քանի որ դա տեսանք, մեր գործը յաջող չի գնաց, մա՛րդ, որ կեանքին մէջ երեսին ծիծաղ չէ եկել, մա՛րդ, որ ու բերանը ամենեւին չի բացուիր՝ եւ երբ յանկարծ բացուի, ամենեւին չի գոցուիր, մինչեւ չի հարցնես չի պատասխաներ… Այդ մարդը կախարդ է, վեցհազարլայի կը ծառայե… ահա քանի որ իշխանը այդ մարդը տեսաւ, ինք էլ տխուր է, խելքին եկաւ: Երէկ յանկարծ խաղաղ նստած էինք՝ Բլուր, ի՞նչ եղաւ, սատանան դրդեց՝ վազէ՛ Երասխայ ափունքը, ամէն գեղացուոց իմաց տո՛ւր. ո՞ւմ համար… «Խութեցի Յովնան եղբայր հրաւիրել ամենայն ակնածութեամբ, որ շնորհք ընէ՝ գա մեր տեսութեան եւ Գուրգէն